Cei doi pomi din grădina Eden

Geneza 2.9

William Kelly

© SoundWords, Online începând de la: 11.09.2018, Actualizat: 11.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

> **Geneza 2.9:** Domnul Dumnezeu a făcut să crească din pământ tot felul de pomi, plăcuţi la vedere li buni de mâncare, şi pomul vieţii în mijlocul grădinii, şi pomul cunoştinţei binelui şi răului.

Din tot ce ne este relatat în Biblie despre grădina Eden pare să nu fie nimic altceva mai puţin înţeles decât cele spuse în partea a doua a versetului; mulţi consideră această comunicare ca fiind exclusiv un mit sau o fabulă din vremurile de demult. Şi totuşi cei doi pomi, care sunt denumiţi concret din rândul celorlalţi, erau ca o realitate categorică a zilelor acelea despre nevinovăţia iniţială, şi numai aceştia erau potriviţi s-o simbolizeze pe deplin. Ei încorporau principii divine cu valoare profundă şi care rămâne pentru toate timpurile. În privinţa aceasta niciunul din cei doi nu trebuie falsificat şi nici să te transpui în fantezie, ci trebuie numai să te supui referirilor relatării inspirate. Adevărul, care ne este făcut cunoscut aici, are importanţă mare pentru fiecare om.

În primul rând trebuie ţinut seama că „pomul vieţii" din mijlocul grădinii este absolut diferit de acel pom „al cunoaşterii binelui şi răului". Era interzis să mănânce din pomul al doilea, sub ameninţare cu pedeapsa cu moartea inevitabilă (versetul 17). Şi abia când omul a mâncat totuşi din pomul interzis, Dumnezeu a luat măsuri ca omul să nu ia şi din pomul vieţii (Geneza 3.22 „(3:22) Şi Domnul Dumnezeu a zis: „Iată, omul a ajuns ca unul din Noi, să cunoască binele şi răul. Şi acum, să nu-şi întindă mâna şi să ia şi din pomul vieţii şi să mănânce şi să trăiască pentru totdeauna...!""). Aceasta ar fi însemnat o viaţă nesfârşită a omului păcătos, şi aceasta n-ar fi fost nici o binecuvântare ci o catastrofă, o lezare a oricărei ordini. Făcând excepţie de acea încălcare, pomul vieţii era totuşi accesibil omului şi categoric diferit de pomul cunoaşterii.

Primul pom face clar, că omului înainte de cădere îi stătea deschis drumul spre viaţă. Dumnezeu a prevăzut pentru Adam aceasta în paradis, şi anume din inimă şi total independent de pomul al doilea. Aşa a fost realmente, şi de aceea omul a pierdut dreptul lui la primul pom, atunci când a mâncat din pomul al doilea. Omul era responsabil, să nu mănânce din pomul cunoaşterii; dacă el s-ar fi reţinut, ar fi fost liber să mănânce din pomul vieţii. Însă după ce el a devenit vinovat şi a decăzut, el a fost exclus de la pomul vieţii şi alungat afară, şi flacăra sabiei rotitoare i-a oprit accesul la pomul vieţii (Geneza 3.24 „(3:24) Şi l-a alungat pe om; şi a pus heruvimii şi flacăra sabiei strălucitoare spre răsăritul grădinii Edenului, ca să păzească drumul către pomul vieţii.").

Însă efortul permanent al omului, în mod deosebit al omului religios, este îndreptat spre a aşeza cei doi pomi pe aceeaşi treaptă, aceasta înseamnă, să facă viaţa dependentă de împlinirea responsabilităţii: o concepţie care nu poate sta în picioare, având în vedere realitatea nevinovăţiei omului din timpul acela, şi care şi mai evident se dovedeşte falsă, după ce omul a căzut în păcat şi a fost exclus de la pomul vieţii. Relaţia lui iniţială s-a pierdut prin încălcarea poruncii. Singura religie naturală, care a fost vreodată reală, sau putea fii reală, şi-a găsit sfârşitul prin aceasta. Începând de atunci totul depindea de ceea ce este Dumnezeu, şi anume în îndurarea salvatoare faţă de om. Omul a eşuat faţă de Dumnezeu în timp ce se afla în cele mai favorabile împrejurări. Păcatul l-a obligat pe Dumnezeu în sens moral să intervină ca Judecător. Însă dragostea şi harul divin Îl fac să devină Mântuitor. Astfel totul depindea de Fiul Său, de smerirea Lui în a deveni Om şi să meargă la moarte şi la judecată pentru vinovaţi. Tatăl a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii (1 Ioan 4.14 „(4:14) Şi noi am văzut şi mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii."); Fiul a venit să caute şi să salveze ce era pierdut (Luca 19.10 „

(19:10) Pentru că Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut“.“).

Să studiem acţiunea lui Dumnezeu în perioada intermediară până la venirea Fiului Său. Epistola către Galateni pune mare accent pe faptul că deja cu patru sute treizeci de ani înainte de Lege au fost date făgăduinţe şi un legământ a fost confirmat de Dumnezeu. Pe baza acestei încadrări în timp una nu putea anula pe cealaltă şi cu atât mai puţin puteau fi contopite. Făgăduinţele corespundeau pomului vieţii, Legea corespundea pomului cunoaşterii binelui şi răului. Făgăduinţele erau harul necondiţionat, chezăşuit de Dumnezeu, revelat intenţionat cu mult înainte de Lege şi absolut diferit de aceasta. Legea exprima cerinţele juste ale lui Dumnezeu adresate omului pe terenul responsabilităţii lui. Dacă Israel, dacă oricine altul pretindea că stă pe acest teren înaintea lui Dumnezeu, atunci cele zece porunci erau condiţii pentru aceasta. Însă astfel de condiţii pot însemna numai o slujbă a morţii şi condamnării pentru creatura păcătoasă, aşa cum era Israel şi cum este omenirea întreagă. Este totdeauna o rătăcire fatală să cauţi viaţa în respectarea responsabilităţii omeneşti. Israel s-a aşezat pe acest teren şi a eşuat până la extrem, şi tot aşa este cu toţi păcătoşii, dacă merg pe aceeaşi cărare. Scriptura relatează în Vechiul Testament acest eşec şi îl explică în Noul Testament, pentru ca omul să înveţe din aceste lecţii serioase ale trecutului şi să-şi caute scăparea numai la harul lui Dumnezeu în Hristos.

Numai Hristos singur a rezolvat problema, şi El a făcut-o prin aceea că El a luat asupra Sa toată responsabilitatea omului şi a purtat în moarte, da, în moarte de cruce, urmările păcatului şi a ale păcatelor noastre. Şi El, după ce a glorificat în chip desăvârşit pe Dumnezeu, înviat dintre morţi a devenit un Duh dătător de viaţă pentru toţi cei care cred. De aceea acum nu mai este nici o condamnare pentru aceia care sunt în El, în Acela în care cei doi pomi au fost aduşi laolaltă într-o armonie binecuvântată, spre mântuirea noastră şi spre glorificarea lui Dumnezeu.

Ca oameni responsabili noi ne dovedim păcătoşi şi fără putere, aşa cum constată apostolul incontestabil. Domnul Isus tratează chiar şi pe iudei ca „pierduţi”. Prin aceasta întrebarea referitoare la responsabilitate este rezolvată pentru totdeauna. Ce ar putea acum să fie mai arogant în starea păcătoasă a naturii noastre decăzute, decât să cauţi viaţa în afirmaţia, că noi ne împlinim datoria ca oameni? Viaţa şi responsabilitatea erau chiar şi pentru omul în stare de nevinovăţie, aşa cum învaţă Geneza 2, categoric total despărţite una de alta. Dar aşa cum Hristos dă gratis viaţa celui care crede în Numele Său, aşa El este prin moartea Sa şi ispăşirea pentru păcatele noastre. Ambele erau absolut necesare, dacă este vorba să fim pregătiţi pentru a avea parte de moştenirea sfinţilor în lumină; şi ambele le dă Dumnezeu acum prin credinţă fiecărui credincios, care are viaţa veşnică în Fiul şi prin sângele Lui are răscumpărarea, iertarea fărădelegilor sale.

Nu că nu ar mai fi nici o responsabilitate nouă, dar ea este responsabilitatea unui copil al lui Dumnezeu. De aceea El spune: „Pentru că Eu trăiesc, şi voi veţi trăi” (Ioan 14.19); şi aşa cum s-a spus mai înainte, că El dă oilor Sale viaţa veşnică şi ele nu vor merge la pierzare şi nimeni nu le poate smulge din mâna Lui (Ioan 10.28 „(10:28) Şi Eu le dau viaţă eternă; şi nicidecum nu vor pieri niciodată şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea.“), da, şi mâna Tatălui le ocroteşte (versetul 29). Se poate imagina o siguranţă mai mare şi mai clară?

Astfel avem noi numai în Hristos, prin jertfa Sa şi prin darul Său suveran al vieţii, principiul celor doi pomi, şi anume într-o plinătate de binecuvântare pentru toţi cei care cred; dimpotrivă, cel care nu crede, cel care dispreţuieşte Cuvântul lui Dumnezeu şi pe lângă toată încrederea de sine este slab şi păcătos, repetă rătăcirea lui Adam şi a lui Israel spre pierzarea proprie veşnică.

Ca şi creştin avem comoara lui Hristos în vasele noastre pământeşti, şi noi suntem responsabili să purtăm totdeauna moartea lui Isus în trupul nostru, pentru ca şi viaţa lui Isus, natura nouă, să se vadă în trupul nostru.

Tradus de la: Die beiden Baeume im Garten Eden

Titlul original: „The two Trees“
din *The Bible Treasury*, Jg. 19, 1892/93, S. 375
apărut în *Hilfe und Nahrung,* 1984, S 27–31

Traducere: Ion Simionescu